

ספר בדואט חוות הייבן ריבר

דרכים מצטלבות

סופרת רבי המכר של USA TODAY

דבני פרי

סופרת רבי־המכר של ה־USA TODAY

דבני פרי

דרכים למטלות

חוות הייבן ריבר

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
דרכים מצטלבות

Devney Perry
CROSSROADS

copyright © 2024 Devney Perry

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with The Deborah Harris Agency.
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שחר אדר
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-62-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק 1

אינדיה

"הגעתם לגרנט קלר. בבקשה השאירו הודעה, ואחזור אליכם בהקדם האפשרי. תודה."

הצפצוף שנשמע לאחר הקול של אבא הדהד בחלל המכונית שלי. "היי, אבא. רק רציתי שתדע שהגעתי." טוב... כמעט.

במשך ארבעת הימים האחרונים, רחש הצמיגים על האספלט היה בן הלוויה החרישי שלי. מטקסס עד מונטנה, הקילומטרים שהביטו בי מאחור מבעד למראה נראו אינסופיים, ונותרו לי רק עוד שלושים קילומטר עד היעד שלי.

רק שעור לא הייתי מוכנה.

הייתי זקוקה לקילומטרים נוספים.

"אני אוהבת אותך," הוספתי לפני שסיימתי את השיחה.

תוכנת הניווט הלוויינית השמיעה צלצול מטלטל, מאותת על היציאה ההולכת וקרבה מהכביש המהיר. לא הייתי זקוקה להכוונה. השתמשתי בתוכנת הניווט מתוך הרגל בלבד.

לא נסעתי בכביש הזה שנים רבות, אבל הכרתי את הדרך היטב. וברגע שאעלה על כביש החצץ הקליטה תהיה רעועה, במקרה הטוב. זה מה שאבא אהב במונטנה. איך שרגע אחד אתה מחובר לעולם, ורגע לאחר מכן, המקום הזה יחליט בשבילך שהגיע הזמן להניח את המכשירים בצד. כאילו מונטנה ידעה שאתה לא מתייחס ליופי שלה, מפני שאתה יותר מדי ממוקד במסך.

והיא באמת הייתה יפהפייה. היופי שלה היה ממש עוצר נשימה. שדות ירוקים חלפו על פני החלונות שלי. ואז הם הפכו למרגלות הרים המכוסות בעצים המתנשאים אל על. מעבר להם ניצבו הרים בגוון אינדיגו, על ראשם מצנפת שלג.

הקיבה שלי טיפסה אל גרוני בזמן שהגעתי לפסגתה של גבעה והבחנתי בשלט.

אתר הנופש בחוות הבקר קרייזי מאונטיין

האותיות והחץ מתחתן היו דהויים, כך שכמעט היה בלתי אפשרי לקרוא את השלט ממרחק. הצבע הלבן נסדק והתקלף בעקבות יותר מדי קיצים לוהטים וחורפים קרים.

מה אם אעשה פניית פרסה? ביג טימבר נמצאת במרחק ארבעים וחמש דקות נסיעה מהחוה. בעיירה הקטנה היו יותר ברים מאשר רמזורים, אבל היה שם מלון נחמד. אוכל להזמין לעצמי חדר ולישון הרחק מהשטח של משפחת הייבן.

או שאוכל להמשיך לנסוע. מה יקרה אם אסע עוד ועוד ועוד? יהיה כל כך קל לחלוף על פני היציאה בנסיעה. אוכל להישאר על הכביש המהיר הזה ולגלות איזו עיירה מחכה לי בהמשך. במשך כל השנים שביקרתי במונטנה, מעולם לא עברתי את השלט הזה. המקום הזה תמיד היה היעד הסופי שלי.

וגם הפעם הזאת לא הייתה יכולה להיות אחרת. הכרחתי את כף רגלי לרדת מדוושת הגז ולעבור לדוושת הבלמים. עצבתי עמדו להתפקע בזמן שהאטתי לקראת הפנייה. בטני צנחה בקרבי ברגע שהגלגלים שלי עלו על כביש החצץ.

לאורך אלפי הקילומטרים שנסעתי השבוע יצא לי לחשוב לא מעט על מה שאני מתכוונת לעשות ולומר. כל רעיון, כל נאום מתוכנן בקפידה, זלגו ממוחי ונדרו הרחק ממני כמו ענני האבק הנישאים מאחורי המכונית שלי, מתפוגגים ונעלמים עם הרוח.

האם הייתה זאת משימה שנידונה לכישלון? האם הנחתי לאהבה שאבא רחש לחווה הזאת לטשטש את שיקול הדעת שלי? הסיכויים שבני משפחת הייבן יקבלו אותי אל חייהם שאפו לאפס.

זה היה נכון במיוחד לגבי ווסט. ליכי התכווץ רק מעצם המחשבה על שמו. האם הוא שנא אותי על זה? קרוב לוודאי שכן.

כל החופשות שלי במונטנה החלו להתנגן על מסך תודעתי, חוזרות לרדוף אותי. מדורות וסמורס בגיל שמונה. ליקוט פרחי בר בגיל תשע. מטוסי נייר בגיל אחת-עשרה. לב שבור בגיל עשרים ושלוש.

מה עשיתי פה לכל השדים והרוחות?

זאת הייתה עבודה בשביל אבא, לא בשבילי. על כל קמפוזן מהחרדה שלי, הוא היה חווה התרגשות כפולה ומכופלת. היה זה חודש יוני. הוא אהב את מונטנה, ותמיד אמר שאין מקום טוב יותר מאשר מונטנה בחודש יוני. הוא אמר שההרים בקיץ – עם פסגותיהם הגאות והמשוננות – קראו אל נשמתו.

הוא אמור להיות פה. הוא היה האדם המתאים לעבודה הזו. במקום זאת, אני הייתי פה, חומקת מהבורות הפזורים ברחבי הכביש מעורר הרחמים הזה.

"אלוהים אדירים," מלמלתי, שיניי נוקשות בגולגולת שלי בעודי עולה עם רכבי על קטע רעוע במיוחד בכביש.

מתי הייתה הפעם האחרונה שהם שיפצו את הכביש הזה? האטתי את הלנד רובר דיפנדר שלי עד לכדי קצב זחילה, תוך כדי שאני סוטה מצד לצד בניסיון למצוא אזור בכביש המתאים לנסיעה. כשילתי במשימה, אז הידקתי את אגרופי סביב ההגה ושעטתי קדימה.

לעבר ההרים.

לעבר החווה.

הכביש נשזר בין חורשות עצים. הוא עלה וירד עם שיפוע האדמה, במעלה ובמורד גבעות וערוצים, עד שהגיע אל נהר הייבן.

מאותה נקודה ואילך, הנסיעה התקדמה לאורך המים הצלולים והקרירים. הנהר היה רדוד מכדי שיהיה ניתן לצוף עליו עם משהו חוץ מאבוב, אבל הוא היה מושלם לדיג באמצעות פיתיון זוכבים.

רשמתי לעצמי לבדוק אילו פעילויות מוצעות במסגרת החווה. לא זכרתי שראיתי דיג ברשימה – אולי הם הפסיקו להציע למבקרים את הפעילות הזאת.

מעבר מקושת שנמתח מעל הכביש ציין את הנקודה שבה חציתי את הגבול אל השטח של משפחת הייבן. קורות העץ של המעבר

נראו בלויות לא פחות מהשלט בכביש המהיר. מתישהו במהלך ארבע השנים האחרונות, הצבע החום התפוגג ונעלם לטובת האפור שהסתתר מתחתיו.

קורות העץ האלה נראו עייפות כפי שהרגשתי. יהיה צריך לחפות אותן מחדש. המשימה צורפה אל רשימת המשימות שלי, לאחר שהחלטתי שגם כדאי שאתקשר לשירותי התחזוקה של המחוז ואבקש מהם ליישר את הכביש.

עדרי בקר רעו בשדות משני עברי הכביש. הגדרות שאירחו להם חברה היו עשויות מחוטי תיל ישרים והדוקים ועמודי ברזל ירוקים. הגדרות היו נטולות כל פגם – לא מפתיע. ווסט תמיד דאג להבהיר מה הם סדרי העדיפויות שלו בכל הנוגע לאתר הנופש. אם אחת מהפרות שלו תזדקק לחדר, הוא גם יהיה מוכן לסלק אורח למענה.

הדיפנדר היטלטלה בזמן שנסעתי על גבי תוחם הבקר, נקודת הציון שהפרידה בין החווה לאתר הנופש.

בקתת העץ הראשונה שחלפתי על פניה נראתה בודדה. ריקה. הדשא מסביבה גדל פרא, וכמו המעבר המקושת, גם כאן היה צריך להוסיף שכבת צבע טרייה. הבקתה השנייה נראתה אותו הדבר, פחות או יותר.

רשמתי לי לטפל בשתי הבקתות. היה נדמה שרשימת המשימות שלי הולכת ומתארכת עם כל סיבוב של גלגלי מכונית. אולי אלה רק שתי הבקתות האלה. אולי שאר המקום במצב טוב יותר.

כל תקוותי נגוזו כשהגעתי לבקתה השלישית, שככל הנראה הייתה במצב גרוע אף יותר מקודמותיה. אחד מהמרזבים נפל ונתלה מהגג כמו אטרייה רופסת. ערוגות הפרחים היו גדושות בדרדרים גבוהים.

שלוש הבקתות הללו היו הבקתות הכי ותיקות והכי קטנות בחווה. הן תמיד היו מיושנות מעט. אבל הן יצרו אצל המבקרים את הרושם הראשוני שלהם, ואם אני הייתי אורחת המשלמת ממיטב כספי, הייתי שוקלת לבטל בהתראה קצרה.

המצב לא תמיד היה גרוע כל כך נכון? האם הזיכרון שלי תעתע בי? כשהיינו בחופשה, בדרך כלל בשלב הזה אבא היה רוטט מהתרגשות

נוכח העובדה שסוף כל סוף הגענו הנה. אימא ואני היינו מאושרות לא פחות ממנו.

האם ההתרגשות שלנו טשטשה את יכולתנו לתפוס את המציאות? האם היא הציגה בפנינו גרסה משופרת של המציאות? היום לא הייתה בי שום התלהבות. החרדה הכבדה עליי, כמו מאה אלף לבנים הממלאות את בטני.

אנחת הרווחה שלי הדהדה בחלל הרכב בזמן שחלפתי על פני הבקתה הבאה. היא ניצבה בנפרד משלושת הבקתות הראשונות, ולמראית עין היא הייתה חפה מבעיות. המרפסת אפילו הייתה מקושטת בסלסלה הגדושה בפטוניות ורודות וסגולות. לאחר מכן הגיעה הגדולה מבין הבקתות הפרטיות. פרט לשליחת מבט חטוף בכיוונה, לא הרשיתי לעצמי לבחון את מצבה. עדיין לא. עוד לא הייתי מוכנה להתמודד עם הבקתה הזאת.

אז השארתי את עיניי מקובעות על בית ההארכה ועל גג הרעפים האדומים שלו. עצבים געשו בבטני כמו צרעות, עוקצות ומזומזמות כשנעצרתי בחניית החצץ.

בית ההארכה נראה נטוש. בחוץ עמדו רק עוד שני רכבים נוספים. בזמן שפתחתי את דלת המכונית שלי, לא הגיעו אל אוזני שום צלילים פרט לצלילי שירת הציפורים ואוושת העלים ברוח. לא נשמע שום צחוק. לא נשמעה שום שיחה. איפה היו כל האורחים?

הסתובבתי במעגל איטי, גומעת את הסביבה במבטי. אולי המקום היה מעט רעוע. אולי הוא היה מעט שקט. אבל השלד של המקום נותר זהה, והוא לוהה במבול של זיכרונות. זיכרונות עמומים שגזלו ממני את האנרגיה שלי. זיכרונות חדים שפצעו ושיסעו את נפשי. הצמדתי את כף ידי אל עצם החזה שלי, משפשפת את הכאב בניסיון להעלימו.

לא הייתי מסוגלת לעשות את זה. לא הייתי מסוגלת להישאר פה. לגור פה. מה חשבתי לעצמי?

זמני. זה זמני בלבד. אני קיבלתי את ההחלטה הזאת. אני סגרת את העסקה הזאת.

לא הייתה כל דרך חזרה.

עשיתי את דרכי אל בית ההארכה, עקבי נעליי ננעצים באדמה כשחציתי את מגרש החניה. הרוח הצליפה בחולצה ובמכנסיים שלי. היא העיפה תלתל בלונדיני שסירב להישאר נעוץ בפקעת שסידרתי על ראשי הבוקר.

חמש מדרגות הובילו אל המרפסת של בית ההארכה. הרגשתי שרגליי כבדות בעודי עולה בהן. כמה פעמים התרוצצתי במעלה המדרגות האלה? כמה פעמים נחפזתי לתוך הלובי, מחייכת וצוחקת ונרגשת פשוט מעצם זה... שאני פה.

היה עליי לאזור את כל כוחותיי כדי לעבור את המדרגה העליונה. ברגע שאיכנס, הכול ישתנה. כבר לא תהיה שום דרך חזרה. אלא שלא יכולתי להסתובב, ולא יכולתי לחזור הביתה. לא היה בית לחזור אליו.

אז זקפתי את גבי ופסעתי לעבר הדלת, מוסיפה סעיפים נוספים לרשימת המשימות שלי.

צריך לטאטא ולקרצף את המרפסת. צריך לשים פה כיסאות, כך שיהיה לאנשים מקום לשבת וליהנות מהנוף. מה שהכי יתאים לפה זה כיסאות נדנדה אדומים, כמו הגג. ייתכן שגם הדלתות הכפולות ייראו טוב יותר בצבע אדום.

אולי כדאי שאדום יהיה הצבע העיקרי במקום הזה. אדום עז, בגוון של דם.

מפני שאתר הנופש בחוות הבקר קרייזי מאונטיין יקבל את הדם שלי. את הזיעה שלי.

כבר נתתי לו יותר מדי דמעות.

מעל לדלת ניצב שלט עם השם של אתר הנופש חקוק בעץ.

אתר הנופש בחוות הבקר קרייזי מאונטיין

אלוהים אדירים. השם הזה היה מזעזע. איך לא קלטתי את זה עד עכשיו? זה נשמע כמו אתר נופש לבקר. מקום אליו אנשים מביאים את הפרות שלהם, ליהנות מסוף שבוע של פינוקים.

עלה בדעתי שם מוצלח יותר. אך ידעתי שאם אשנה את השם, זה יעורר מחלוקת רצינית. הראשונה מיני רבות, ללא ספק. קרוב לוודאי שתוך פחות משעה כבר אעלה למישהו על העצבים. הדלת חרקה, הצירים שלה זקוקים נואשות לשימון, בזמן שמשכתי בידית. ניחוח עוצמתי של וניל קיבל את פניי כשנכנסתי ללובי.

אף אחד לא אייש את דלפק הקבלה, אז צלצלתי בפעמון הכסוף. בזמן שהפעמון צלצל, רכנתי לעבר הנר הבוער לצד ערמה של עלונים וכיביתי אותו.

לא עוד נרות זולים, החל מעכשיו.

הרגשתי שהלובי קטן יותר מכפי שזכרתי אותו. האם הוא תמיד היה ישן כל כך? הוא לא היה... מבריק יותר? מואר יותר? אולי הוא, למעשה, לא היה נורא עד כדי כך. אולי זאת פשוט הייתה הגישה שלי.

הגישה החיובית והעליזה שלי ספגה מכה קשה בארבע השנים האחרונות.

טוב, לפחות הלובי היה אפוף קסם בסגנון של פעם. אבל הוא היה זקוק לעוד אור. לוחות העץ היו כהים, והנברשת המעוצבת בסגנון קרניים התלויה מעל לראשי הייתה מקור האור היחידי במקום. הנורות שלה היו קטנות מדי וצהובות מדי לחלל הזה.

איפה הייתה פקידת הקבלה? צלצלתי בפעמון פעם נוספת.

"אני באה!" נשמעה הצעקה ממסדרון מרוחק. חלפה דקה תמימה לפני שיצאה אליי אישה צעירה. הפנים שלה היו תחומות בקארה שחור. "שלום. איך אני יכולה לעזור לך?"

החזרתי לה חיוך, בעודי קוראת את תג השם הנעוץ בחולצתה התכולה. "היי, דב. אני אינדיה קלר."

"ברוכה הבאה לחוות הבקר קרייזי מאונטיין."

חוות. הבקר. קרייזי. מאונטיין.

התכווצתי ברתיעה. אין ספק שאני חייבת להחליף את השם.

דב עיינה בניירת מאחורי הדלפק, ככל הנראה מחפשת אחר מסמך כלשהו עם השם שלי. האם היה לה מחשב או אייפד? האם כל התיעוד

התבצע עם ניירת? כשלא מצאה את מבוקשה, היא נעצה בי עיניים כחולות מבוכללות. "הממ... הזמנת מקום?"

"לא, אני מחפשת את קרטיס."

"אה." שפת הגוף שלה נרגעה. "בדיוק ראיתי אותו במטבח. אני

אלך לאתר אותו ואודיע לו שאת כאן. מיס..."

"קלר. אינדיה קלר."

"נכון. מצטערת." היא קימטה את מצחה בהגזמה. "אני גרועה

בשמות. כבר חוזרת."

נשענתי על הדלפק בכבודות וצבטתי את גשר אפי בזמן שהיא

התרחקה משם במהירות. ואז הצצתי בשעון שלי. ארבע וחצי. עדיין

מוקדם. והייסורים האמיתיים אפילו עוד לא החלו.

השעה הייתה 4:39 כשדב חזרה, לחייה סמוקות ונשימתה מאומצת.

"קרטיס בדרך. מצטערת. מתברר שהוא יצא בלי ששמתי לב, ככה

שהייתי צריכה לרדוף אחריו אל החווה."

"אין בעיה. בזמן שנחכה, את יכולה בבקשה לשריין לי חדר?"

"אה. הממ..." היא מצמצה בעיניה, ואז פתחה מגירה ושלפה

מתוכה מחשב נייד. אה, הינה הוא. "כן, כמובן. פה בבית ההארכה? או

שתרצי בקתה פרטית?"

"בבית ההארכה. בבקשה." מאוחר יותר, אתפוס לעצמי בקתה.

אבל קודם כול היה עליי לערוך כמה שיחות.

דב בדיוק סיימה לכתוב את הפרטים שלי כאשר נשמע כחכוך

בגרן.

קרטיס נכנס ללובי עם מגפיים מלוכלכים, מכנסי ג'ינס בלויים

וחולצה מכופתרת ירוקה עם לחצנים בצורת פנינה. שערך היה לבן

יותר מאשר שחור, ותווי הפנים המשובחים שלו הפכו לקמטים

עמוקים. הוא נראה רזה. תשוש. הוא צלע. למה הוא צלע?

ארבע השנים האחרונות הותירו את חותמן בקרטיס. יכולתי

להזדהות. אומנם לא רואים את זה על הפנים שלי, כמו במקרה שלו,

אבל הוא לא היה האדם היחידי שכל כוחותיו תשו.

"שלום, קרטיס."

"אינדיה." לרגע עיניו התרככו, כאילו שהוא פוגש חבר ותיק. ואז

הוא כנראה נזכר מדוע הגעתי הנה, ואותה רכות התפוגגה ונעלמה. שפתיו נקפצו והוא החווה בסנטרו לעבר המסדרון. "נלך לשבת במשרד. דב, תשרייני למיס קלר חדר. על חשבון הבית."

"אני כבר עובדת על זה." היא הצדיעה לו במחווה מוגזמת, ואז ניגשה לעבודה, ציפורניה נוקשות על המקלדת בעודה מקלידה. הוא לא אמר לתת לאנשים חדר על חשבון הבית, גם לא לי. אבל חתמתי את שפתיי והלכתי בעקבותיו, כשפסע בכיוון המסדרון. בצליעה. חלפו עידיני עידנים מאז הייתי בחלק הזה של בית ההארכה. הצצתי פנימה לתוך כל דלת פתוחה שעל פניה חלפנו. חדר אמבטיה שהיה צריך לנקות. משרד קטנטן המכוסה באבק. חדר אחסון הנתון בתווה ובוהו מוחלט.

רשימת המשימות שלי הלכה והתארכה, וככל שהיא התארכה, ככה כאב הראש שלי התעצם.

קרטיס נכנס למשרד שבקצה המסדרון – המשרד הפינתי – והדליק את האור. האוויר היה מעופש. חלקיקי אבק ריחפו באור שבקע מבעד לזכוכית. החדר לא היה גדול, אבל החלונות שלו הקנו את האשליה של מרחב, שמשותיהם תוחמות את שדות המרעה המוריקים ואת היערות המשתרעים במרחק.

"שבי." הוא החווה בידו לעבר שולחן העשוי מעץ אגוז. "החבר'ה בדרך. אני אביא עוד כמה כיסאות. אפשר להביא לך משהו לשתות?" "לא, תודה." חייכתי אליו חיוך לבבי.

הוא לא גמל לי בחיוך משלו כשיצא. ליבי טיפס במעלה גרוני בזמן שפסעתי אל כיסא המנהלים שהוצמד לשולחן בקפידה. העור היה קריר ונוקשה כשהתיישבתי. כרית התמיכה המותנית הייתה בולטת מדי ומשענות היד מפלסטיק היו מחוספסות. או שזה היה כיסא משרד חדש מהניילונים, או שכבר עבר זמן מה מאז שמישהו ישב עליו.

בהתחשב בסיבה שבגללה הייתי פה, הנחתי שמדובר באפשרות השנייה.

לא הרגשתי בנוח לשבת מאחורי השולחן הזה. לא הרגשתי בנוח להיות בחדר הזה.

לא הרגשתי בנוח להיות במונטנה.
 קרטיס חזר למשרד עם שלושה כיסאות מתקפלים תחובים תחת זרועותיו. הוא פתח אותם וכמעט הטיח אותם ברצפה, כל אחד מהם נוחת בקול חבטה שכיווץ את גופי.
 שלושה כיסאות. לשלושת הגברים של משפחת הייבן.
 בצד הלא נכון של השולחן.
 "אני, הממ..." הוא שזר יד בשערו, כך שהרים אותו לרגע. ואז הוא יצא מהחדר בלי לסיים את המשפט.
 המבוכה הייתה צפויה. היה לי ברור שהמצב רק ילך ויחמיר.
 בטני התכווצה בקרבי בזמן שהמתנתי, מבטי מקובע בשולחן המאובק. אם אביט סביב, ככל הנראה אמצא משימות נוספות לרשימה שלי, וגם ככה היא כבר הייתה ארוכה מדי.
 אבא הוא זה שהיה צריך לבוא לטפל בזה, לא אני. הוא היה יודע מה לומר כדי לפוגג את המתח. הוא היה יודע כיצד להמתיק את הגלולה המרה הזאת.
 קרטיס חזר עם ארבעה בקבוקי מים. הוא הניח אותם על השולחן, לקח בקבוק אחד לעצמו, ואחר כך התמקם על הכיסא המתקפל הרחוק ביותר מהדלת.
 "תודה." לקחתי בקבוק, פתחתי את הפקק ולגמתי ממנו.
 הוא לא היה מוכן להביט בי. הוא נעץ את מבטו בבקבוק שלו. הוא בחן את מגפיו המרופטים. הוא נשא את מבטו אל החלון, עיניו לא ממוקדות כשהוא בוהה אל המרחק.
 הדממה נמתחה בינינו, לא נוחה כמו הכיסא עליו ישבתי.
 "הבנים לא יודעים על זה." הצהרתו של קרטיס לא הייתה יותר ממלמול, אבל הרגשתי כאילו הוא צעק לי באוזן.
 "מ-מה?"
 "לא ידעתי איך לספר להם."
 לסתי נשמטה בתדהמה. "אז פשוט... לא סיפרת להם?"
 הוא הניד בראשו לשלילה.
 אוי, לעזאזל. ברצינות? איך הוא היה יכול לשמור את זה בסוד?
 האם זה היה העונש שלי על הניסיון לעשות את הדבר הנכון? להיאלץ

להסתכל מהצד בזמן שהוא מבשר להם את החדשות הרעות? או שאולי הוא ציפה שאני אעשה את העבודה בשבילי?
עם כל שאלה, הפעימות ברקות שלי הלכו וגברו. לפני שהיום הזה ייגמר, כאב הראש הזה כבר יהפוך למיגרנה.
"את תספרי להם." זקפתי את גבי ופרשתי את אצבעותי על השולחן.

השולחן שלי.

זה היה השולחן שלי.

לא הייתי אורחת. לא הייתי פה על תקן משקיפה מהצד. באתי לפה בענייני עסקים.

באתי לפה כדי לעשות את מה שאבא לימד אותי לעשות.
מנקודה זו ואילך, אני אהיה זו שאפקד על העניינים. והתכוונתי להכריח את קרטיס לבשר לילדים שלו שעכשיו אני הבעלים של אתר הנופש בחוות הבקר קרייזי מאונטיין.

"אני אספר להם." קרטיס הנהן בראשו.

ליבי התכווץ, בזמן שהצבע התנקז מפניו.

היה לו למעלה מחודש לספר להם. אם היה מדובר בכל סיטואציה אחרת, לא הייתי מרחמת עליו כלל. הוא הציע את המיטה, עכשיו היה עליו לשכב בה.

אבל זה היה קרטיס. זה היה האדם שעזר לי לעלות על הסוס הראשון שלי. האדם שהתיידד עם אבא שלי. האדם שווידא שלמשפחה שלי תמיד יהיה מקום אליו היא תוכל לברוח.

אם הוא לא יכול לעשות את זה, אם הוא לא מסוגל לספר לווסט וג'קס, אני אעשה זאת בשבילי.

צלילי צעדים נשמעו מכיוון המסדרון.

הדופק שלי האיץ, הזדקפתי עוד יותר. *תנשמי. אוויר פנימה, אוויר*

החוצה.

ארבעה ימים בדרכים, במהלכם ניסיתי להתכונן לרגע הזה, ועדיין לא הייתי מוכנה. לא הייתי מוכנה להתמודד איתו.

"אבא?" קרא ג'קס.

פיוונו. שחררתי את האוויר מריאותיי. ידעתי שתחושת ההקלה שלי

תיעלם בקרוב, אבל הייתי נחושה בדעתי ליהנות ממנה כל זמן שאני יכולה.

"פה." קרטיס המשיך לקבע את מבטו בחלון.

ג'קס נכנס למשרד במרץ, ונעצר בפתאומיות ברגע שהוא קלט אותי מאחורי השולחן. "היי. סליחה. חשבתי שאבא לבד פה."

"היי." קמתי ממקומי והושטתי את ידי. "אינדיה קלר."

"נעים להכיר אותך, גבירתי." הוא בחן את פניי בעודו לוחץ את ידי. "או שכבר יצא לנו להכיר?"

"יצא לנו להכיר." הנהנתי בראשי. "אבל זה היה מזמן."

בפעם האחרונה שראיתי את ג'קס, הוא היה נער, ובדיוק סיים את השנה הראשונה שלו בתיכון. האם הוא למד בקולג' או שמא היה פה בארבע השנים האחרונות?

מבנה גופו הרחב התמלא והוא איבד את הרכות האופיינית לגיל הנערות. זיפים בגוון בלונדיני כהה עיטרו את הלסת שלו. חיוכו היה קליל. מקסים. לא תכונה שהוא חלק עם אחיו.

החיוכים של ווסט תמיד היו מקסימים, אך הם אף פעם לא באו בקלות.

ג'קס התיישב לצד אבא שלו והניח את קרסולו על ברכו. שפת גופו הייתה נינוחה, אך הוא הצר את מבטו, ללא כל צל של ספק תוהה מה אני עושה בצד הלא נכון של השולחן. "מה פשר כל זה?"
"אנחנו נחכה לווסט," אמר קרטיס.

ג'קס המהם, לקח לעצמו בקבוק מים וגמע כבר חצי מתכולתו כאשר לפתע נשמע קול צעדים נוספים מכיוון המסדרון.

כתפיי הזדקרו לעבר האוזניים שלי, אבל כפיתי עליהן לחזור למקומן. עטיתי את ההבעה האדישה שסיגלתי לאחרונה עד לכדי שלמות. הבעת הפנים שבליין שנא. אירוני, מפני שהנישואים שלנו היו הסיבה שבגללה למדתי לפתח את ההבעה הזאת מלכתחילה.

אבל למרות הבעת הפנים הניטרלית שעטיתי, ליבי החל להלוים בקצב מסחרר. ואז הוא עצר מלכת. ברגע שווסט הופיע, הכול עצר מלכת.

העולם התעמעם לכדי כתם מטושטש, ושכחתי כיצד לנשום.

אלוהים, הוא נראה טוב. מחוספס ונאה כמו ביום שבו נשבעתי שלעולם לא אחזור לבקר בחווה הזאת. שיערו הכהה היה פרוץ. הוא היה מכותר במעין טבעת, כאילו שהוא חבש היום כובע במשך שעות ארוכות והוא השתמש באצבעותיו כדי לסרק אותו. לסתו המסותתת הייתה מכוסה בזיפים שחורים ועבים.

גופו הרחב תפס את פתח החדר. שני הכפתורים העליונים בחולצת הג'ינס שלו היו פתוחים, העור שמתחתיה שזוף ומיוזע. זוג כפפות עור היה תחוב בכיס האחורי של ג'ינס הרנגלר שלו.

"מה –" ברגע שהוא הבחין בי מאחורי השולחן, הוא נעצר בפתאומיות מחוץ לדלת. "אינדיה?"

הייתה תקופה שבה חייתי בשביל לשמוע את הקול העמוק והמחוספס הזה. "היי, ווסט."

עיני האגוז שלו סקרו את פניי, בוחנות כל פרט ופרט. ואז הן ירדו אל כפות ידיי המונחות על השולחן. אל האצבע שפעם הייתה מעוטרת בטבעת יהלום.

"שב", אמר קרטיס.

מבטו של ווסט הוסט אל אביו. אני לא יודעת מה הוא ראה, אבל גופו פתאום נדרך ולסתו התהדקה. "נראה לי שאני מעדיף לעמוד." כמה לא מפתיע.

אי אפשר היה למצוא על כדור הארץ הזה גבר עקשן יותר מווסט הייבן.

קרטיס נאנח בכבדות, כאילו ציפה לתגובה הזאת מבנו הבכור. הוא הנהן בראשו, ואז בלע רוק בכבדות, אך לא פצה את פיו. האם הוא התכוון לספר להם? או שהוא פשוט התכוון לשבת שם ולבהות ביי?

הצליל של פעימות ליבי היה כה חזק, שהייתי בטוחה שהגיע גם לאוזניהם של הגברים.

קרטיס המשיך למקד בי את תשומת ליבו, כאילו שאנחנו משחקים במשחק. מי הראשון שיישבר? כנראה שלא הייתה לו שום כוונה לספר להם, אה? פחדן. הוא התכוון לאלץ אותי לעשות זאת במקומו.

"אבא?" שאל ג'קס. "מה –"

"מכרתי את החווה."

האוויר שהחזקתי פרץ החוצה מריאותיי. הטמפרטורה בחדר צנחה בזמן שהצהרתו של קרטיס החלה לתת את אותותיה. "מה לכל הרוחות?" ג'קס קם מהכיסא שלו בפראות, כך שאחורי ברכיו שלחו אותו להחליק לאחור אל הרצפה. "מכרת את החווה?" גלי זעם קרים כקרח פרצו מגופו של ווסט, אך הוא לא הניד עפעף. הוא קיבע בי את מבטו, מרתק אותי לכיסא המזעזע הזה. קרטיס הרכין את הסנטר שלו והנהן במחווה מאולצת. היה נדמה שהבושה כל כך מכבידה על כתפיו, שחששתי שהכיסא הרעוע הזה עלול לקרוס תחתיו.

"לך?" ג'קס הצביע על האף שלי. "הוא מכר אותה לך?"

"כן, השבתי, עדיין מביטה בעיניו של ווסט."

"מה זה אומר?" שאל ג'קס. "אנחנו צריכים לעזוב? לא תהיה לנו

עבודה? מה לגבי הבתים שלנו? מה פאקינג קורה פה?"

השאלות שלו גרשו את חלל החדר, בזמן שבהיתי באחיו.

כשהייתי צעירה יותר, המבט הנוקב של ווסט היה מעורר בי בחילה ומערער את שלוותי. אבל אז למדתי שזו פשוט דרכו.

כשווסט לא יודע כיצד להגיב, הוא פשוט בוהה.

אז בהיתי בו בחזרה בעודי גומעת בשקיקה את פניו.

גם כשהוא היה עצבני ומבולבל, הוא פשוט היה מרהיב ביופיו.

כמה שאהבתי אותו פעם.

אהבתי את ווסט הייבן עד כדי כך שלא הייתי מסוגלת לחשוב בהיגיון. עד כדי כך, שהייתי מוותרת על הכול על מנת להיות לצידו.

הייתי כזאת ילדה קטנה וטיפשה.

"ווסט." ג'קס חבט בו בזרוע. "תגיד משהו."

הוא לא יפצה את פיו. ווסט יסתלק מפה בלי לומר מילה. הוא

יחתום את שפתיו מתוך כוונה לוודא שלא יאמר משהו פסול. משהו מרושע.

וכפי שחשדתי, רגע אחד בהיתי בעיני האגוז הרושפות שלו.

רגע לאחר מכן, בהיתי בגבו של ווסט, בזמן שהוא הסתובב ונעלם.

"פאק," אמר ג'קס. ויצא מהמשרד בסערה כדי לרדוף אחרי אחיו.

המתנתי עד שישורר במסדרון שקט. "היית צריך לספר להם." "אני מניח שחשבתי שיהיה עדיף ככה. שתוכלי להיות פה כדי לוודא שלא אחלוק יותר מדי מידע." זה היה איום? "יש בינינו הסכם, קרטיס." הסכם שבמסגרתו הוא היה אמור לסתום את הפה הארוך שלו. "אני מודע היטב להסכם בינינו, אינדיה," הוא אמר בבוז. הוא קם ממקומו ויצא מהחדר.

הדממה חזרה לאיטה, כמו נוצה המרחפת מטה אל האדמה. המתנתי עד שהיא תיפול, עד שליבי יפסיק להלום בפראות, ואז סוף-סוף סרקתי את המשרד במבטי.

לא היו במשרד שום מדפי ספרים. שום תמונות. שום ניירת או מחשב נייד. לא היה במשרד דבר, פרט לציור בודד התלוי מול השולחן. הציור בצבעי מים היה של פני סוס. רעמתו הסבוכה כיסתה את אחת מעיניו. צבעי החום, הזהב והחלודה התמזגו לכדי שלמות. בהיתי בסוס בזמן ששלפתי את הטלפון שלי והתקשרתי לאבא. "הגעתם לגרנט קלר. בבקשה השאירו הודעה, ואחזור אליכם בהקדם האפשרי. תודה."

"טוב, אבא... זה עבר בצורה... זה עבר. אני אספר לך על זה מאוחר יותר." סיימתי את השיחה והנחתי את הטלפון שלי על השולחן. הרגשתי שזה לא נכון. זה היה לגמרי לא נכון. אסור היה לי לחזור למונטנה.

"מה אני עושה פה, לכל הרוחות?" לחשתי.

לסוס לא הייתה תשובה בשבילי.

פרק 2

אינדיה

גיל שמונה

"אתר הנופש בחוות הבקר קרייזי מאונטיין".
קראתי מהעלון המונח על השולחן בפינת האוכל שבבקתה. "איזה שם מגניב, נכון, אבא'לה?"
הוא המהם בהסכמה בעודו שוכב על הספה. עיניו היו עצומות, ראשו נח על שתי כריות נוי חומות.
"אינדיה, אבא שלך רוצה לנוח עד ארוחת הערב." אימא לקחה את העלון מידדי ותחבה מאחורי אוזני קווצת שיער מתולתל. "למה שלא תצאי החוצה ותחקרי את הסביבה? ראיתי שיש נדנדה ליד בית ההארוחה."
"אני לא רוצה לצאת החוצה." נאנחתי בכבדות. "אני חייבת?"
"לא. את יכולה לצאת החוצה, או ללכת לחדר שלך ולקרוא."
"אימא, נאנחתי. "הספרים שהבאתי משעממים."
"אם כך, צאי החוצה."
כמעט גלגלתי את עיניי. כמעט. אבל אימא התעצבנה בכל פעם שגלגלתי אליה עיניים. "יש פה עוד ילדים?"
"אולי." היא משכה בכתפיה. "יש רק דרך אחת לגלות."
לצאת החוצה.
"טוב." גררתי את רגליי לעבר הדלת.
"אינדיה," קרא אבא בעקבותיי, וכשהסתובבתי, ראיתי שהוא מצמיד את האצבע שלו ללחי.

רצתי אל הספה ונישקתי אותו בלחי.

"תודה, מתוקה," הוא אמר והביט בי. "רק תני לי לחטוף תנומה קצרה; אחר כך נלך לארוחת הערב סביב המדורה. המבוגרים מקבלים סטייק, אבל הילדים מקבלים נקניקיות. אולי תוכלי להגניב לי נקניקיה אחת."

"בסדר." חייכתי אליו, בוחנת את פניו בקצרה.

הוא נראה כמו תמיד. הוא עדיין היה האבא הכי גבוה בבית הספר שלי. הוא עדיין היה האדם הכי חזק שהכרתי. אבל לאחרונה הוא היה עייף לעיתים קרובות. הוא כל הזמן נמנם. אימא כל הזמן הייתה מגרשת אותי לחדר שלי, כדי שהוא יוכל לנוח. וכשהם חשבו שאני לא מקשיבה, שמעתי אותם אומרים סרטן.

ידעתי על סרטן.

גברת דייבי הייתה אמורה להיות המורה שלי בכיתה א', אבל היא נעדרה כל השנה מפני שחלתה בסרטן. לפעמים המנהל שלנו היה מגיע לכיתה שלנו ומראה לנו תמונות. לגברת דייבי כבר לא נשאר שיער.

האם גם אבא יאבד את השיער שלו?

אימא אמרה שאני גרסה מוקטנת שלה, חוץ מהשיער שלי. הוא דומה לשיער של אבא. מתולתל ובלונדיני ופרוע. טוב, שלי היה פרוע. היה לי הרבה שיער.

קיוויתי שאבא לא יאבד את השיער שלו.

"צאי החוצה, חמודה," אמרה אימא.

פלטתי נשיפה בזעף, ירדתי מהספה ויצאתי החוצה בצעדים כבדים.

"אני אוהב אותך," אמר אבא.

"גם אני אוהבת אותך." נופפתי אל אימא, ואחר כך יצאתי החוצה ודילגתי במורד מדרגות המרפסת של הבקתה.

היינו בבקתת שן הדוב. זאת הייתה הבקתה הכי גדולה באתר הנופש. זה מה שהאיש אמר כשנרשמנו בקבלה היום. היו ארבעה חדרי שינה ועליית גג.

בחרתי לישון בעליית הגג, על אף ששם הייתה המיטה הכי קטנה.

היה לנו מטבח שאימא אמרה שלא נשתמש בו, מפני שהיא לא יוצאת לחופשות בשביל לבשל אוכל.

לפעמים היא הייתה ממש מבלבלת אותי, מפני שגם בבית היא לא הייתה מבשלת. השף שלנו הכין את הארוחות שלנו בשבילנו. האם היא בכלל ידעה לבשל?

דילגתי לאורך שביל האבנים שהוביל מהבקתה שלנו אל בית ההארכה, והסתובבתי בזמן שפרפר צהוב חלף על פניי. אהבתי פרפרים. היו לנו פרפרים בגינה בבית. אימא ביקשה מהגנן לשתול פרחים בשביל הפרפרים והחיפושיות.

האם הפרפרים במונטנה היו זהים לפרפרים שהיו לנו בטקסס? האם פרפר יכול לעוף רחוק כל כך? כמה זמן מסע כזה ייקח בכלל? הסתובבתי והתבוננתי בפרפר, כאשר קצה הנעל שלי נתפס באבן. צווחתי והתרסקתי אל כפות ידיי וברכיי.

"אחוז". קמתי ומיהרתי להביט בכפות הידיים שלי. הן היו שרוטות – אבל לא ירד לי דם. עד שהסתכלתי על הברך שלי. כתם אדום נקווה סביב פצע פתוח, שממנו השתלשלה חתיכת עור.

אאוץ', אאוץ', אאוץ'. שאפתי אוויר בחדות, ממתינה שהכאב יחלוף. ידעתי שאם אחזור לבקתה, אימא תשפוך על הפצע שלי את החומר התוסס הזה – הידרו משהו – ששורף פי עשרה יותר מהפצע עצמו.

"אאוץ'." עצמתי את עיניי בחוזקה.

"את בסדר?" שאל ילד שהגיע בריצה קלה מכיוון בית ההארכה. "כן." הנהנתי בראשי.

"את מדממת."

"זה לא כואב." לא עד כדי כך.

"את צריכה פלסטר?" הוא שאל.

הנדתי בראשי לשלילה. "לאימא שלי יש הרבה פלסטרים. היא

אומרת שאני מגושמת."

"אה." הוא הצר אליי את מבטו, בוחן אותי מכף רגל ועד ראש. "את

עומדת לבכות?"

לא בזמן שהוא הסתכל עליי. זקרתי את הסנטר שלי. "לא."
"בנות בוכות. במיוחד כשהן נפצעות."
"לא אני." לפעמים בכיתי. אבל הכאב כבר החל להיחלש, והוא
נראה כמו ילד שלא ירצה לשחק איתי אם יקבל את הרושם שאני
בכיינית.

"מגניב." הוא הנהן בראשו. "איך קוראים לך?"
"אינדיה."

"אינדיה?" הוא נעץ בי מבט משועשע. "כמו המדינה?"
"כמעט. מאייתים את זה אחרת. איך קוראים לך?"
"ווסט."

זה היה שם מגניב. לא מגניב כמו השם שלי, אבל די מגניב.
"מעולם לא שמעתי את השם הזה."

"אני מעולם לא שמעתי את השם אינדיה. מאיפה את?"
"טקסס. מאיפה אתה?"
"אני גר פה."

"כאילו, בחווה הזאת?"
"כן. עם אבא שלי ואימא שלי ואחי התינוק וסבא וסבתא."
היה נדמה שזה מקום שכיף לחיות בו. "בן כמה אתה?"
"עשר."

"אני בת שמונה. רוצה להתנדנד איתי בנרנדות?"
"לא ממש."

"אה." כתפיי נשמטו ברפיון.

"רוצה לראות את הסוס שלי?"

"טוב." הנהנתי בראשי בהתלהבות ורדפתי אחרי ווסט אל האסם,
הכאב בברך שלי נשכח ממני לגמרי.

לסוס שלו קראו צ'יף. טיפסנו מעל גדר ונכנסנו לשדה שבו
הוא עמד. ווסט החזיק בכיסו חופן של תבואה, וצ'יף אכל אותה
מכף ידו.

אימא התעצבנה כשהיא לא מצאה אותי ליד הנרנדות, וגרמה לי
להבטיח לעדכן אותה לפני ששוב אחליט ללכת עם ווסט לאנשהו.
לפני ארוחת הערב, על אף שהדימום נפסק מעצמו, היא שפכה על

הברך שלי את החומר התוסס הזה. התרופה רק החמירה את הכאב שחווייתי לפני כן.

אבא עזר לי לצלות את הנקניקיה שלי על המדורה הגדולה שהם הקימו באותו לילה. והוא נמנם הרבה.

אימא תמיד הכריחה אותי לצאת החוצה, ולא הייתה לי בעיה עם זה. לפעמים נאלצתי לשחק בנדנדות לבד. אבל בפעמים אחרות, גם ווסט היה שם, והוא הרשה לי לבוא איתו ללטף את הסוס שלו. היה לי ממש כיף לנסוע לחופשות במונטנה.

פרק 3

ווסט

זה לא אמיתי. זה לא באמת קורה.

התרחקתי מהמשרד, מאריך את צעדיי עד שכבר כמעט עברתי לריצה קלה. הייתי צריך לעוף מהבניין הזה, ומהר, כדי שאוכל לעשות סדר במחשבות שלי. כדי שאוכל לנשום. כדי שלא אריח את ניחוח הבושם המתקתק בניחוח ורדים של אינדיה.

"הי, ווסט. אני יכולה –"

"אחר כך." הרמתי את ידי, קוטע את השאלה של דב בעודי חולף על פני דלפק הקבלה.

כנראה רצתה לדעת האם אני מתכוון לאשר לה חופש של שבועיים ביולי כפי שביקשה, כדי שהיא תוכל לנסוע עם החבר שלה לאירועי רודיאו שונים ברחבי המדינה.

מאחר שהייתי עצבני על החבר שלה, באותו רגע לא ממש התחשק לי להסכים לבקשה שלה.

קייסי הסכים לעבוד אצלנו הקיץ ולקחת את האורחים לדוג. היה זה הקיץ השני ברציפות שלא היה לנו מדריך, ולי לא היה זמן לצאת לדוג. אבל במקום להגיע לעבודה, בשלושת סופי השבוע האחרונים קייסי התקשר להודיע שהוא חולה, כדי שהוא יוכל להתחרות ברודיאו. מה שאומר שנאלצתי להפסיק להציע לאורחים לצאת לטיולי דיג. שוב.

חוץ מזה שהייתי עצבני על החבר שלה, לדב כבר לא נשארו ימי חופשה. היא כבר קיבלה ממני שבוע חופש נוסף. ולא יכולנו להרשות לעצמנו להניח לה לצאת לחופש של שבועיים במהלך העונה הכי עמוסה שלנו.

מי יאייש את דלפק הקבלה? ג'קס? אבא? אני? שלושתנו כבר היינו שקועים עד הצוואר במשימות.

סבתא כבר איישה את משמרות הבוקר המוקדמות. אבל אם היא תעמוד על הרגליים כל היום, זה יזיק למפרקים שלה. חוץ מזה, זה רק יצר לי עוד עבודה. היא לא אהבה לעבוד עם המחשב, אז הייתי מגיע אל בית ההארכה לפני עלות השחר, מכין לה קנקן קפה ואז מדפיס את כל הזמנות החדרים, כך שהמידע יהיה זמין לה כשהאורחים יגיעו.

היא העדיפה לעשות הכול בדיוק כפי שעשתה זאת לאורך השנים. בימים שהיא וסבא בנו את בית ההארכה הזה. כשהם הקימו את אתר הנופש בחוות הבקר קרייזי מאונטיין.

האם סבא וסבתא שלי ידעו שאבא מכר את החווה שלהם? שהוא לקח את החווה שהם העניקו לו במתנה ונפטר ממנה? לעזאזל. זה היה סיוט. זה לא היה אמיתי.

הוא מכר את החווה?

בטני התהפכה בקרבי בזמן שדחפתי את דלת הכניסה של בית ההארכה כל כך חזק, שהיא הוטחה בקיר בחוזקה והצירים שלה חרקו מעוצמת ההדף.

זה לא היה אמיתי.

"ווסט", קרא ג'קס, שרץ בניסיון להדביק את הקצב שלי, בזמן שמיהרתי לרדת במדרגות המרפסת.

"לא עכשיו." המשכתי ללכת, מעביר יד בשערי כשפניתי לכיוון הטנדר שלי.

זה היה יום נחמד. שמיים כחולים בהירים. אוויר נקי וצח. שמש צהובה וחמימה. למה הימים הכי גרועים בחיי תמיד היו מלווים במזג אוויר נעים?

"ווסט", הוא קרא אליי שוב, בזמן שכף היד שלו נחתה על הכתף שלי.

"לא עכשיו, ג'קס." התנערתי מהאחיזה שלו והמשכתי אל הטנדר שלי.

"אתה מתכוון פשוט להתעלם מזה? להניח לזה לקרות?" הסתובבתי להביט בו. "מה אתה רוצה שאעשה, לכל הרוחות? אני לא יכול אפילו... אני בכלל לא מבין מה קורה כרגע."

"גם אני לא." הוא הניף את ידיו באוויר. "אתה חייב להישאר. אתה חייב לתקן את זה."

לתקן את זה? כבר שנים ארוכות שאני מנסה לתקן את זה. "בבקשה", התחנן ג'קס.

פאק. "אחר כך. אני מבטיח."

אבא יצא מבית ההארחה וסרק את מגרש החניה במבטו. כשהבחין בנו הוא החל להתקדם לעבר מדרגות המרפסת, פניו מתעוותות עם כל מדרגה ומדרגה. הצליעה שלו לא השתפרה, אבל המנוול העקשן סירב ללכת לרופא. הוא נפצע בירך, ואולי גם בברך, לאחר שסוס השליך אותו מגבו לפני שבועיים.

הסוס היה שחור, מסורס וצעיר שהיה זקוק לזמן וסבלנות. הוא היה זקוק לרכיבות ולשיעורים על בסיס יומיומי, כך שיוכל ללמוד להיות סוס מצוין. לא סוס טוב, סוס מצוין. הסוס שלי.

צ'יף היה הסוס האחרון שבאמת היה שלי. כשהוא מת, הוא הותיר בי חלל. חלל שלא הייתי מוכן למלא. לכן לאורך עשר השנים אחרונות רכבתי על כל סוס שהיה זמין לי. אבל עכשיו, כשהסוסים שבהם השתמשנו לצורכי האורחים התבגרו, והפכו איטיים יותר, הגיע הזמן להתחיל לאלף סוסים חדשים. והגיע הזמן שיהיה לי סוס משלי.

קניתי חמישה ובחרתי את הגבוה מביניהם לעצמי. על ארבעת הסוסים האחרים ג'קס ואני רכבנו במרץ. יצאנו איתם לרכוב עם אורחים במסלולי טיולים ואימנו אותם במסגרת שגרת היומיום שלנו. אבל הסוס המסורס ההוא לא הצליח ללמוד להיות סוס לטיולים, ולא היו מספיק שעות ביממה. האילוף שלו לא עמד בראש סדר העדיפויות.

מתברר שמבחינת אבא זה לא היה טוב מספיק, מפני שלפני שבועיים חזרתי הביתה מיום ארוך של העברת הבקר למיקום אחר, וראיתי שהוא צולע. הוא לקח את הסוס שלי לרכיבה ונפצע. אם הוא רק היה מחכה – אם הוא פשוט היה מדבר איתי... על הסוס.

על החווה.

על אינדיה.

אינדיה.

למה? מה היא עשתה פה? ארבע שנים ושום מילה. ואז זה? לכל הרוחות. לא הייתי מסוגל לנשום. הראש שלי הסתחרר. הרגשתי כאילו הלב שלי נקרע לגזרים.

הייתי צריך להסתלק מפה, לכל הרוחות. אבא הרים את ידו לפני שהספקתי להימלט. "תעצור במקומך, בן."

בן שלושים ואחת, ועדיין לא העזתי להתווכח עם הטון הזה. "אין לי חשק לדבר, אבא."

"בעיה שלך." הוא נעמד ליד ג'קס והניח את ידיו על מותניו. "אני מצטער. אני יודע שאתה המום מכל הסיפור. יש דברים נוספים שאנחנו צריכים לדבר עליהם. הייתי צריך להסביר, אבל... בחרתי באפשרות הטובה ביותר שהייתה זמינה לי." "למכור את החווה?" זה לא היה אמיתי.

רק שזה כן היה אמיתי, נכון?

"איך היית מסוגל?"

"אנחנו בצרות, ווסט."

"אני יודע שאנחנו בצרות מזוינות," נבחתי. "זאת לא הייתה התשובה."

"זאת כן הייתה התשובה. התשובה היחידה. תצטרך לסמוך עליי בעניין הזה."

"לסמוך עליך?" האם הוא בכלל הבין את משמעות המילה? "לך תזדיין."

הוא התכווץ ברתיעה.

וג'קס בעקבותיו.

"אנחנו לא סתם שוקעים. אנחנו טובעים."

"אנחנו?"

זה אף פעם לא היה אנחנו. זה תמיד היה הוא.

ההחלטות שלו. הבחירות שלו.

החוזה שלו.

"אני." קולו נשבר. "אנחנו – אני – מרושש."

מרושש? יהיה מדויק יותר לומר גמור.

היינו גמורים.

זה היה אמור להכאיב לי יותר. זה היה אמור לתפוס אותי בהפתעה.

אבל עמוק בפנים, פסענו בדרך הרעועה הזאת כבר שנים רבות.

"מה זאת אומרת, אנחנו מרוששים?" שאל ג'קס.

"אין לנו כסף." עיניו של אבא התמלאו בדמעות. "אנחנו חייבים

לבנק כל כך הרבה, שלא בטוח שנצליח לשלם את החוב שלנו."

"אז פשוט מכרת הכול?" שאל ג'קס. "אפילו לא טרחת לדבר

איתנו."

"תראו, אם הייתה לי אפשרות אחרת, הייתי בוחר בה."

"לבר", אמרתי. "קיבלת את ההחלטה הזאת לבר. כמו תמיד."

הוא מכר את החווה.

זה היה אמיתי. זה היה פאקינג אמיתי.

לא הצלחתי לעכל את זה.

לא רק שהוא גזל את החווה מידי המשפחה שלנו, הוא עשה זאת

לבר. הוא דיבר איתה לבר. הוא זרה מלח על הפצע הפתוח והמדמם

בליבי.

"כמה זמן?" שאלתי. "כמה זמן תכננת את זה בחשאי?"

אבא השפיל את מבטו לאדמה. "חודש."

"מה?" הזדעק ג'קס, זורק את שתי ידיו לאוויר. "מכרת אותה לפני

חודש?"

"לא. החוזה נחתם בשבוע שעבר. אבל... ניהלנו משא ומתן."

משא ומתן. עם אינדיה קלר.

לא, לא קלר. המילטון. אינדיה המילטון, זה היה שם הנישואים

שלה. על אף שהיום היא לא ענדה את טבעת היהלום העצומה שלה

בסגנון גאודי. למה? איפה בלייז?

האם גם לו היה יד בדבר? המחשבה על כך שבן הזונה הזה יחזיק

בבעלותו את האדמה שתחת רגליי הרתיחה את דמי. האדמה הזאת

שייכת למשפחת הייבן. אפילו לפני שסבא וסבתא הקימו את אתר

הנופש הזה, החווה הזאת הייתה בבעלות המשפחה שלנו מזה דורות רבים.

"זוהי המורשת שלנו."

זו הייתה המורשת שלנו.

ועכשיו היא הייתה שייכת לה.

איך הגענו למצב הזה? איך המצב הידרדר בצורה מחפירה כל כך? לא הצלחתי להסדיר את נשימתי. מישו גזל את האוויר מריאותיי, ולא הצלחתי למלא אותן.

"באמת מכרת לה את החווה?" שאל ג'קס.

אבא הנהן בראשו. "כן."

"אבל... לא דיברת איתנו," אמר ג'קס, המשפט שלו הסתיים בטון שואל.

הייתה תקופה שבה גם אני הייתי מופתע מהנטיות האוטוקרטיות של אבא. לא הבנתי מדוע הוא לא היה מוכן להתייעץ עם ילדיו בקשר להחלטות שהשפיעו על החיים שלהם.

אבל לאורך השנים למדתי שאבא לא שאל אותנו, מפני שהוא לא היה מעוניין במשוב שלנו.

ג'קס פשוט לא חווה את זה מספיק, בעיקר מפני שהוא עדיין היה צעיר.

אחי בילה את ארבע השנים האחרונות בקולג' בבוזמן. הוא היה די רחוק מכל העניינים הקשורים בחווה ובאתר הנופש.

אבל לפני חודש הוא חזר הביתה, נפנף בתואר הראשון שלו והצהיר שהוא מוכן לעזור עם העסק.

אבא לא היה מסוגל לספר לו את האמת על העסק. וגם אני לא הייתי מסוגל לעשות זאת.

במשך שנים ידעתי שאנחנו בצרות. ככל שעבר הזמן, היה לנו קשה יותר להחזיר את ההלוואות לבנק. הפתרון שהצעתי היה למכור חלק מהשטח.

אבל לא את כולו.

האם הוא באמת מכר את כל האדמה?

"זה לא אידיאלי," אמר אבא. "אבל לפחות אנחנו מכירים את

אינדיה. היא הייתה פה. המשפחה שלה בילתה פה לא מעט זמן. היא מכירה את אתר הנופש. ובני משפחת קלר הם אנשים טובים." רק שהיא כבר לא הייתה בת למשפחת קלר. "עדיף שזאת תהיה היא, ולא איזה קבלן שיקנה את המקום ויפרק אותו," אמר אבא.

"איך אתה יודע שהיא לא תעשה את זה?" שאלתי. "היא נתנה לי את המילה שלה. אני מאמין שהיא תעמוד מאחוריה."

אולי. אולי לא. "זה מצוין במסגרת החוזה?" אבא הניד בראשו לשלילה. "אוי, לעזאזל." ג'קס שפשף את פניו בייאוש. "נרפקנו. נרפקנו מכל הכיוונים."

רציתי להתווכח. לומר לו שנצליח למצוא פתרון. שנהיה בסדר. אבל לא הבטחתי לאחי הבטחות שלא יכולתי לעמוד בהן. "תסמוך עליי." עיניו של אבא תרו אחר עיניי. "בבקשה." "אני לא יכול."

אבא פצה את פיו, אבל מייד מיהר לחתום את שפתיו. אולי הוא רצה להמשיך להכביר במילים, אבל לא הייתה לי שום כוונה להמשיך להקשיב לו. שמעתי מספיק. אז הוא סב על עקביו ופסע לעבר האסם. קיוויתי שהוא יבחר סוס אחר מלבד הסוס שלי, אם הוא מתכוון לצאת לרכוב.

"מה נעשה?" שאל ג'קס.

"אני לא יודע."

הוא פנה להביט בטנדר השחור המבריק עם לוחית הרישוי של טקסס. של אינדיה, ללא כל צל של ספק.

"אנחנו חייבים לסמוך עליו. ולעבוד בשבילה?" אמר ג'קס בזעף. "אני לא עובד בשבילה לעזאזל. היא יכולה לקפוץ לי."

"אל –"

"אל מה?"

אל תדבר עליה ככה. "אל תגזים. תישאר רגוע עד שנאסוף פרטים נוספים."

ג'קס לא ידע על ההיסטוריה שלי עם אינדיה. וגם לאבא לא היה מושג – לא לגבי כל הסיפור, בכל אופן.

אף אחד לא ידע על הסיפור בינינו. זה היה קל יותר ככה. היה קל יותר כשהיא הייתה מגיעה למונטנה למשך שבוע אחד בקיץ, ואחר כך חוזרת לחייה העשירים בטקסס. היא הייתה פה. למשך כמה זמן?

שנאתי את זה שעדיין קיוויתי שהיא תישאר למשך יותר משבוע. בלי לומר מילה אחת נוספת, פסעתי אל הטנדר שלי, פתחתי את הדלת ונכנסתי פנימה. סובבתי את המפתח, והמנוע התעורר לחיים בשאגה. ואז הצמדתי את הרגל שלי לדרושת הגז, האצתי את הרכב ויצאתי ממגרש החניה, מותיר אחריי עננת אבק. הייתי צריך רכיבה ארוכה וטובה, אבל אבא הקדים אותי, כך שאיאלץ להסתפק בנסיעה.

הטנדר קיפץ והיטלטל על הכביש. כבר לפני זמן מה כתבתי ברשימת המשימות שלי להתקשר למחוז ולבקש שיבואו לשפץ את כביש החצץ. הוא היה זרוע לאורכו ולרוחבו בורות ומהמורות. אבל בכל פעם שנזכרתי בזה, השעה כבר הייתה הרבה אחרי חמש, והמשרדים שלהם כבר היו סגורים.

לפני שהגעתי אל המעבר המקושת המרכזי ואל הכניסה לחווה, לחצתי את הבלמים, והאטתי עד שפניתי אל דרך העפר בעלת שני הנתיבים, שהשתלבה אל תוך שטח מרעה. נסעתי בדרך מכוסה בעשב נרמס המתפתלת בין חורשת עצים והלאה לעבר ההרים הנישאים במרחק.

בעוד כקילומטר, כבר לא תהיה לי קליטה בטלפון. אם יתמזל מזלי, יהיה לי פנצ'ר בגלגלים. בשלב הזה, העדפתי להיות תקוע פה לכד עם הטנדר שלי, מאשר להיות בקרבת מקום לבית ההארכה הזה.

האם אינדיה תכננה להישאר? מה בדיוק היא חשבה שיקרה עכשיו, כשהמקום בבעלותה? האם היינו מחוסרי עבודה? מחוסרי בית? הראש שלי עדיין הסתחרר. הלחץ בחזה שלי היה משתק. פעימות ליבי הלמו באוזניי עד שלא הצלחתי לחשוב.

הטחתי את אגרופי בהגה בזמן שהסרתי את הרגל מדוושת הגז והנחתי לטנדר להאט עד לכדי עצירה. ברגע שהטנדר נעצר, שעטתי החוצה, זקוק נואשות לאוויר. חמישה צעדים לתוך הדשא הגבוה של האחו, צנחתי אל ברכיי. ואז שאפתי אוויר ברעד, והחזקתי את האוויר בריאותיי עד שהן החלו לצרוב.

זאת הייתה האדמה שלי. זה היה הבית שלי. למה שאינדיה תעשה דבר כזה? נקמה? האם היא באמת שנאה אותי עד כדי כך? אינדיה ידעה עד כמה החווה הזאת חשובה לי. למשפחה שלי. היא הייתה חלק מגופי, לא פחות מעצמותיי. עיט צרח כשהוא נסק מעל העצים. צרחה נראתה כמו רעיון ממש טוב. אז טמנתי את פניי בכפות ידיי.

ושאגתי, "פאק!" עצמתי את עיניי ונשמתי עד שהצליל התפוגג ונעלם. אני הייתי אשם. אני הייתי אשם בכל הסיפור הזה. עד כמה שרציתי לתלות את האשמה באבא, ידעתי שאם אהיה כן עם עצמי, אבין שהבעיות הכספיות שלנו החלו להתעורר עם קורטני. וזה קרה בגללי. אני הבאתי אותה לחווה הזאת. ידי נשלחה אל האדמה, ואצבעותיי חפרו גוש חול, אותו הפכתי בכף ידי מצד לצד.

זאת הייתה האדמה של משפחת הייבן. זאת הייתה האדמה שלי. הייתה חייבת להיות דרך לבטל את המכירה הזאת. הייתה חייבת להיות דרך לתקן את זה.

במשך מספר דקות נשמתי נשימות עמוקות, והנחתי לזעם ולתדהמה שלי להתפוגג ולהיעלם. ואז קמתי ממקומי, ניקיתי את כפות ידיי המכוסות בעפר במכנסי הג'ינס שלי וניגשתי אל הטנדר. נסעתי בחזרה לחווה בקצב איטי יותר, נותן לעצמי זמן לחשוב. כמה כסף הייתי צריך להשיג? מה היה תג המחיר שהוא נתן לאינדיה?

לאחד השכנים מחוץ לביג טימבר היה שטח בגודל דומה, ולפני שנתיים הוא מכר אותו בעשרה מיליון דולר.

יותר מדי אפסים.

אנחנו מרוששים.

לא היו לי מיליוני דולרים. האם יכולתי ללוות את הסכום? מאז ומתמיד, עונת הקיץ הייתה העונה הרווחית ביותר שלנו. ולאחר מכן, בסתיו, מכירת העגלים שנולדו השנה. צמצמנו את ההוצאות שלנו. כבר צמצמתי את מספר העובדים באתר הנופש, והשתדלתי לעשות כמה שיותר מהעבודה בכוחות עצמי. זה לא היה מספיק.

למה אינדיה בכלל רצתה את המקום הזה? מה היא עשתה פה? הייתה רק דרך אחת לקבל מענה על השאלות האלה. הטנדר שלה עדיין עמד במגרש החניה כאשר החניתי ליד בית ההארחה. העמדתי את הרכב שלי ליד הטנדר, ונכנסתי פנימה. הלובי היה ריק. איפה דב, לכל הרוחות? למה היה לה כל כך קשה להישאר ליד דלפק הקבלה? לא טרחתי לצלצל בפעמון. פשוט עלעלתי במסמכים עד שמצאתי את שמה של אינדיה. חדר 208. עלייתי במדרגות במהירות, שתי מדרגות בכל צעד, פניתי במישורת וצעדתי לסוף המסדרון. הרמתי את האגרוף שלי בהכנה לדפוק על הדלת, נשמתי נשימה מרגיעה – שלא עזרה – ודפקתי על הדלת.

הדפיקה הייתה מעט רועשת מדי, מעט אלימה מדי. אחת הדלתות במסדרון נפתחה לרווחה, והחדרנית הראשית שלנו, טארה, הציצה למסדרון.

"הכול בסדר, ווסט?"

"הכול בסדר גמור," שיקרתי.

"בסדר," היא אמרה לאיטה, ואז נעלמה לתוך החדר בשנית. צווחה עמומה נשמעה מתוך חדרה של אינדיה, לפני שהיא פתחה את הדלת ושפשפה את המרפק שלה.

"קיבלת מכה במרפק?"

"כן. מעדתי על המזוודה שלי."

להרף עין, התחושה המוכרת שאפפה את הסיטואציה העלימה את כל שאר הכולשיט. זה היה אנחנו.

אינדיה פוצעת את עצמה, מפני שלא הייתה עלי אדמות ולו נשמה בודדה אחת שהייתה מגושמת כמוה. ואני, תמיד מספר שניות מאוחר מדי ואף פעם לא מהיר מספיק כדי לתפוס אותה לפני שהיא נופלת.

"היי, ווסט."

"הי, אינדי."

קווצה משערה הבלונדיני המתולתל נמלטה מהקוקו האסוף שלה, והיא תחבה אותה מאחורי אוזנה. היא לא תישאר שם. השיער שלה אף פעם לא נשאר במקומו, אבל היא בכל זאת המשיכה להילחם בו. עיני הקרמל שלה היו נוקשות יותר מכפי שהן היו לפני ארבע שנים. האור שלהן התעמעם, והיא נראתה... עייפה. ויחד עם זאת, בכל פעם שהיא הגיעה לחווה, היא הייתה יפה יותר.

היא לבשה מכנסיים שחורים. לחולצה האפורה ונטולת השרוולים שלה היה צווארון גבוה, והיא הייתה צמודה לגופה, מדגישה את חמוקי שדיה. ניחוח שושנים נישא מהחדר, והוא לווה בזיכרונות של לילות חשוכים ונשיקות גנובות.

החלון היה פתוח, והגיע משב רוח ששוב שחרר את אותו תלתל סורר לשוטט בחופשיות.

הייתה תקופה שבה הייתי שולף את הסיכות משערה. הייתי שוזר את כפות ידיי בתלתלים האלה ונועל אותנו בחדר הזה למשך שבוע.

אבל זה היה לפני שהיא גנבה את המורשת שלי.

"כמה את רוצה על החווה?" שילבתי את זרועותיי על החזה שלי.

אינדיה נאנחה בכבדות. "היא לא למכירה."

פאק. "כמה. את. רוצה?" אם רק אצליח לשכנע אותה לנקוב

בסכום, אוכל למצוא דרך להשיג אותו. איכשהו, אמצא את הדרך.

"ווסט." היא ריככה את קולה. "אני לא מתכוונת למכור את החווה.

ואם הייתי מוכרת אותה..."

לא היה לי כסף לקנות אותה.

אם היא תנקוב בסכום, הוא יהיה סכום אסטרונומי. זה יהיה יותר מכפי שארוויח כל חיי.

עכשיו, לאחר שהוא מכר את החווה, אבא היה עשיר.

אבל אני לא הייתי עשיר. אפילו לא קרוב לכך.

ההשפלה חרכה אותי מבפנים, אבל לא הגעתי הנה בניסיון להציל את הגאווה שלי. הגעתי הנה במטרה להציל את האדמה של המשפחה שלי. "אני מוכן לעבוד כל חיי בשביל לשלם לך. את לא יכולה לקחת מאיתנו את החווה."

"זה לא מה שאני עושה."

"אה, לא?" קולי הזועף הדהד בין הקירות.

היא הרימה את ידה. "אני יודעת שקיבלת את החדשות בתדהמה,

אבל –

"תדהמה", אמרתי בציניות. "כן, זאת בהחלט הייתה תדהמה. אני נכנס לבית ההארכה כי אבא מתקשר להודיע לי שאנחנו חייבים לקיים פגישה דחופה, ואז אני רואה אותך אחרי ארבע שנים, יושבת מאחורי השולחן שלי. את לקחת את הכיסא שלי לפני שלמישהו הייתה ההגינות לומר לי שהוא כבר לא שלי."

"רוסט –

"זה הבית שלי. זו הפרנסה שלי. שלא תעזי לקחת את זה ממני,

לעזאזל."

פניה החווירו. "זה כבר נעשה."

לא. הייתה חייבת להיות דרך לשנות את זה. הייתה חייבת להיות

דרך להחזיר את החווה לידינו.

אולי לא נותרה ברירה אלא לסלק אותה.

שנאתי את עצמי על מה שעמדתי לומר, אבל זאת לא תהיה הפעם הראשונה שאפגע בה. זאת לא תהיה הפעם הראשונה שאומר לעצמי שאני עושה את זה לטובתה.

"את לא שייכת לפה, אינדיה."

היא התכווצה ברתיעה, ואז השפילה את מבטה אל נקודה בלתי

נראית על הרצפה. "אני יודעת."

"תמכרי לי את החווה חזרה. בבקשה." לא היה מתחת לכבודי להתחנן, לא על החווה.

אינדיה זקרה את הסנטר שלה. תווי פניה היפהפיים מסותתים בנחישות נוקשה כפלדה. "מחר בבוקר. בשמונה. במשרד שלי. אני מצפה לראות אותך, את אבא שלך ואת אחיך. אחר כך נוכל לדון מי בדיוק שייך לחווה שלי."

היא פסעה לאחור ברגליה היחפות וכמעט מעדה. אבל ברגע האחרון היא הצליחה להיאחז בדלת.

ולטרוק אותה בפנים שלי.

היא טרקה את הדלת כל כך חזק שטארה, אישה חכמה, ידעה שמוטב לה לא להציץ לעבר המסדרון בשנית.

פרק 4

אינדיה

גיל תשע

אבא נדנד את ידי בינינו, בזמן שפסענו על שביל האבנים המוביל מבקתת שן הדוב אל בית ההארה. "מה כדאי שנעשה השבוע? נצא לרכוב על סוסים? לדוג? לטיול בחיק הטבע?" משכתי בכתפיי. "אני אוהבת את כל הפעילויות האלה. מה שבא לך."

"אם ככה, נעשה את כולן." הוא חייך אליי. "ונגרור את אימא שלך הרחק מהספר שלה ונשכנע גם אותה להצטרף אלינו." צחקקתי. "בהצלחה, אבא'לה."

הוא צחק בעודו מביט מעבר לכתפו. "רגע. לאן היא נעלמה?" "אין לי מושג. אני יכולה ללכת לשחק?" הרגע הגענו הנה, אבל רציתי לראות אם ווסט בסביבה. אולי נוכל לקפוץ לביקור נוסף אצל צ'יף.

"רגע אינדיה, אל תברחי." אימא הגיחה מדלת הכניסה של הבקתה ובידיה שני בקבוקים. תרסיס נגד יתושים. וקרם הגנה מפני השמש. "אני לא מעוניינת בשידור חוזר משנה שעברה."

הכוויות מהשמש ועקיצות היתושים לא הציקו לי עד כדי כך, אבל היא לא הייתה מוכנה לשחרר אותי לפני שאהיה מוגנת.

"תסתמי את האף שלך," אמר אבא, והחווה לי בידו למהר לחזור לאימא.

כשעיניי עצומות בחוזקה, אצבעותיי סותמות את אפי ונשימה עצורה, עמדתי על המרפסת בזמן שאימא ריססה אותי מכף רגל ועד ראש.

"הינה." היא חייכה והסיטה קווצת שיער ממצחי. "כבר חוזרת." בזמן שהיא החזירה את הבקבוקים לבקתה, חזרתי אל אבא בריצה קלה. "המשימה בוצעה. פיכסה." הוא צחק ונשם נשימה עמוקה, ואז החזיק את האוויר בריאותיו. "נעים להיות פה, נכון, מתוקה?"

"כן." הוא אמר שמבחינתו האוויר במונטנה היה האוויר המשובח ביותר. נראה לי שזה היה נכון גם מבחינתי. היינו פה רק שעה, וכבר חששתי מפני יום שישי הבא, היום שבו נצטרך לעזוב.

הנסיעה הזאת הייתה הגזר של אבא. ככה הוא בחר לתאר אותה. הוא צייר לי ציור של אדם הרוכב על חמור ומחזיק חכת דיג עם גזר מול האף של החמור. זאת הייתה השיטה של האדם לשכנע את החמור להתקדם. החמור רצה את הגזר, וכשהוא גיע ליעד שלהם, הוא יקבל אותו בתור פרס.

אבא צייר לי הרבה ציורים כשהיה צריך להסביר לי רעיונות מורכבים.

השנה הוא צייר לי הרבה ציורים, כדי שאבין מה המשמעות של סרטן.

הנסיעה הזאת הייתה הגזר שהוא הרוויח על הניתוח והטיפולים שהוא עבר. על הכימותרפיה. היא הייתה אמורה לשמש כתרופה, אבל לפעמים הוא התייחס אליה בתור רעל. לא ממש הבנתי למה. אם הייתי שואלת, כנראה שאבא פשוט היה מצייר לי ציור נוסף, וכבר נמאס לי מציורים על סרטן.

"שלום." אבא של ווסט – איך קראו לו? – הגיח מאחורי בית ההארה, הסיר את כובע הבוקרים מראשו ותחב אותו תחת זרועו, בעודו מגיש את ידו לאבא. "טוב לראות אותך, גרנט."

"שמח להיות פה, קרטיס."

אה, כן. קרטיס.

"מה שלומך?" הוא שאל.

"טוב." אבא הנהן בראשו. "זאת הייתה שנה קשוחה, אבל נחמד להשאיר אותה מאחור."

"אני שמח שהיא מאחורייך." קרטיס טפח לאבא על השכם. "כל מה שאתה צריך השבוע, רק תגיד."

"קלוריות." אבא טפח על בטנו השטוחה. "אני מנסה להעלות בחזרה את המשקל שאיבדתי. ואוויר צח."

"יש לך מזל. יש לנו משניהם, ובשפע. עברתי במטבח בדרך החוצה. האוכל שמתבשל לארוחת הערב מדיף ניחוחות נפלאים." קרטיס חייך בשביעות רצון, ואחר כך הביט בי והרכין את סנטרו. "מיס קלר. ברוכה הבאה."

"תודה. ווסט פה?"

"בהחלט. אני אלך למצוא אותו. יש לך תוכניות לאחר הצוהריים?"

הוא שאל את אבא.

"לא, נלך להתמקם. אלן מרותקת לספר שלה, אז היא רצתה לקרוא קצת לפני ארוחת הערב. נראה לי שמחר אולי נצא לרכיבה."

"אני אפנה את לוח הזמנים שלי. אקח אתכם בעצמי."

"תודה, קרטיס."

"העונג כולו שלי." הוא שוב לחץ את היד של אבא, ואז קרץ אליי.

"אני אלך למצוא את ווסט."

בזמן שהוא פסע לעבר בית ההארחה, תוך כדי שהוא חובש את הכובע שלו לראשו בשנית, אבא כךך את זרועו סביב כתפיי. "הוא בן אדם טוב."

אבא הקפיד לשתף אותי בכל פעם שהוא חשב שמישהו הוא אדם טוב. הוא לא אמר לי כשמישהו היה אדם רע. יכול להיות שלא הכרנו אף אדם רע?

"גרנט!" קראה אימא מהבקתה.

"כן?"

היא הרימה בקבוק וניערה אותו, ככה שהגלולות בתוכו שקשקו.

"לקחת את הגלולות שלך?"

"לעזאזל." הוא נאנח. "שכחתי. את רוצה ללכת לשחק?"

"כן." נעמדתי על קצות אצבעותיי בזמן שהוא רכן לנשק אותי בלחי, ואז רצתי לעבר בית ההארכה.

"תישארי קרובה," הוא צעק בעקבותיי.

"בסדר." נופפתי לעברו, ואחר כך פתחתי את דלת בית ההארכה וסרקתי את החלל הפתוח בחיפוש אחר ווסט. צילילי הקולות משכו אותי לעבר מסדרון.

"אתה צריך ללכת לשחק עם הילדה מבקתת שן הדוב."

"אבא." הזעף של ווסט הגיע אל אוזניי, וחיוכו נעלם כלא היה.

"אני לא רוצה."

"תתמודד," אמר קרטיס. "כולנו תורמים את חלקנו פה. זאת

העבודה שלך לשבוע הקרוב."

ווסט זעף. "בסדר."

עבודה? הייתי עבודה? לא בדיוק הייתי בטוחה מה זה אומר, אבל

ידעתי שהעניין הזה ממש לא מוצא חן בעיניי.

התרחקתי משם לפני ששימו לב שאני מצותתת להם. אימא כעסה

עליי בכל פעם שעשיתי את זה. התגנבתי אל הדלת בצעדים חרישיים

וחמקתי החוצה לפני שירדתי במדרגות המרפסת וחציתי את שביל

האבנים שהוביל אל הבקתה.

הרגשות שלי נפגעו. התחשק לי לפרוץ בכי.

בכיתי הרבה השנה. בדרך כלל כשאימא ואבא היו עצובים. אם

הייתי בוכה, גם הם היו בוכים. לכן ניסיתי בכל הכוח לא לבכות.

למה ווסט כבר לא רצה לשחק איתי? לא היה לו כיף איתי בשנה

שעברה? עכשיו הייתי גדולה יותר. הייתי בת תשע. אני אוכל לעשות

דברים נוספים. לא היינו חברים?

הסתובבתי לשמע צליל של דלת הנפתחת ונסגרת מאחוריי, בדיוק

כשווסט יצא מבית ההארכה.

אם הוא לא רוצה לשחק איתי, אני לא רוצה לשחק איתו. חמקתי

בחשאי מסביב לדופן הבקתה, כך שהוא לא יוכל להבחין בי, ואחר כך

פסעתי היישר אל הדשא הגבוה שעוד לא נגזם.

בכל עבר היו פרחים לבנים וסגולים קטנים. הם היו ממש יפים, אז

התחלתי להכין לעצמי זר קטן. מאוחר יותר אוכל לתת אותו לאימא.

"הי. ווסט נעמד לציד, כפות ידיו תחובות אל כיסי מכנסי הג'ינס שלו.

"הי, מלמלתי.

"רוצה לשחק?"

כן. "לא. אני קוטפת פרחים בשביל אימא שלי."

"בסדר. הוא משך בכתפיו ופנה ללכת.

חרצתי לשון לעבר הגב שלו. ואז התכופתי לקטוף פרח סגול, אבל הוא סירב להתנתק מהאדמה. קדימה, פרח טיפש. עטפתי את הגבעול באגרוף שלי, ומשכתי בכל כוחי. הוא נשבר בקול פיצוח, ועפר התעופף לכל עבר והוטח בפנים שלי. עפתי לאחור מעוצמת המשיכה, וצנחתי אל האדמה בקול חבטה אימתני.

"אאוץ", רטנתי ושפשפתי את הנקודה הכואבת בישבן שלי.

"את בסדר?" ירו של ווסט אחזה במרפק שלי, ואז משכה אותי

מהאדמה.

"כן."

"בואי. בואי פשוט נשחק או משהו."

"אני לא רוצה, שיקרתי."

"את רוצה לראות את המבצר שלי?" הוא שאל.

כן. "זה בסדר."

הוא גלגל אליי את עיניו.

אני נקלעתי לצרות בכל פעם שגלגלתי את העיניים שלי.

ווסט התרחק ואז, כשהוא הגיע אל הדשא הקצר, הוא הסתובב אליי

שוב. "את באה או לא?"

"בסדר. הלכתי בעקבותי, ממהרת להדביק את צעדיו כשהוא

מוביל אותי אל מעבר לבית ההארחה והחוזה, אל מקבץ עצים שניצבו

מאחורי הגדר. ככל שהתרחקנו מאתר הנופש, ככה הבטתי יותר מעבר

לכתף בניסיון להבין עד כמה בדיוק התרחקנו. "אני לא יודעת אם

כדאי שאתרחק עד כדי כך."

"אני בא לפה כל הזמן."

"אבל אתה גר פה."

הוא המשיך ללכת.

אז המשכתי ללכת בעקבותיו, אוחות בחוזקה בפרחים שקטפתי. ווסט פילס לעצמו דרך בין עצים קטנים, חלקם נמוכים יותר ממני, וכשהוא הגיע אל העצים הגדולים, הוא הצביע על מבנה משולש שהגג שלו מכוסה בברזנט ירוק. "זה המבצר שלי."

"מגניב. אתה בנית אותו?"

"כן. סבא שלי גם עזר."

כל מה שהסבים שלי עשו זה לשחק גולף.

ווסט התכופף ונכנס פנימה, והתיישב על ספסל עץ.

היו שם שני ספסלים, אז התיישבתי על הספסל השני. הרגליים שלו היו מעט רעועות, אבל אם לא זזתי יותר מדי הוא נותר מקובע במקומו.

"אני הכנתי את הספסלים האלה," הוא אמר. "ואת השולחן. ותליתי

את המנורה הזאת."

מעלינו, בפסגה של שתי קורות העץ שהרכיבו את הקירות ואת התקרה, הייתה מנורת קמפינג התלויה מחוט ברזל. הוא נעמד על קצות אצבעותיו, לחץ על הכפתור והדליק את האור. ואז הוא הרים קופסת פח שהייתה מונחת על הרצפה, פתח את המכסה וחשף חפיסת קלפים, ערמה של קיסמי שיניים שבורים וצרור שטרות.

"רוצה לשחק פוקר?" הוא שאל.

"אני לא יודעת איך משחקים."

"אני אלמד אותך." הוא גרר את השולחן המרובע, שהיה רעוע יותר מהספסל שלי, ומיקם אותו בין שנינו. אחר כך הוא ערכב את הקלפים וחילק לכל אחד מאיתנו חמישה קלפים. עד ששמעתי את אבא שלי קורא בשמי, כבר ידעתי איך לשחק פוקר.

"כדאי שאלך," אמרתי לווסט ומיהרתי לצאת מהמבצר.

אבא פסע לעבר העצים יחד עם קרטיס. הוא חיך כשהבחין בי.

"הי, מתוקה."

"הי, אבא." נחפזתי אל צידו וכרכתי את זרועותי סביב מותניו.

אימא אמרה שאני צריכה לחבק אותו בכל הזדמנות שיש לי. זה

היה רעיון טוב.

"היה לך כסף? קרטיס סיפר לי שווסט הקים מבצר רציני."
 "כן. הוא ממש מגניב. רוצה לראות?"
 "בטח."

אחזתי בידו והובלתי אותו אל המבצר, ואז זזתי מדרכו, כך שיוכל להיכנס לפניי.

"שלום." ווסט הרכין את סנטרו, משהו שקרטיס בוודאי לימד אותו לעשות, ונופף לאבא להיכנס פנימה.
 "שמעתי שבנית את זה בעצמך," אמר אבא בעודו מתכופף, מפני שהוא היה גבוה מדי.
 "כן, אדוני."

"יפה מאוד." אבא הסב את מבטו אל הקלפים ואסימוני המשחק המונחים על השולחן. "פוקר?"
 "ווסט לימד אותי את החוקים," אמרתי בזמן שאבא הנחה אותי לצאת החוצה כדי להצטרף לקרטיס בשנית. "הפסדתי עשרים דולר. אפשר ללוות ממך?"

אבא גיחך וטמן את ידו בכיס מכנסי הג'ינס שלו, ואז הוא שלף כמה שטרות מהצרור שלו והגיש אותן לווסט.
 "זה בסדר." ווסט הניף את ידו בביטול. "את לא צריכה לשלם לי.
 זה היה סתם בשביל הכסף."
 "אני מתעקש. אם אינדיה הימרה על כסף והפסידה, היא צריכה לשלם."

ווסט הביט אל קרטיס.
 "זה בסדר." קרטיס הנהן בראשו.
 "תודה." ווסט קרן מאושר כשלקח את הכסף והכניס אותו לכיסו.

"ניתן לך להמשיך בעניינים שלך." אבא שוב לחץ את ידו של קרטיס, ואחר כך הוא הניח את ידו על כתפי והנחה אותי להתרחק משם.

"אל תשכחי את הפרחים שלך, אינדיה." ווסט הצביע על צרור הפרחים הקטן שהותרתי תחוב בחריץ שבין קורות העץ של הספסל שלי.

"אתה יכול לשמור אותם לעצמך." הם השתלבו יפה במבצר.
"רוצה לשחק מחר שוב?"

גם אם זאת הייתה העבודה שלו לשבוע, עדיין רציתי לשחק.
הוא משך בכתפיו. "בטח."
אבא הרים את ידו לנופף לשלום; אחר כך עשינו את דרכנו בחזרה
אל בית ההארחה. צלצול הפעמון של השף המכריז על ארוחת הערב
נישא באוויר.
"אתה יודע מה, אבא'לה?" אחזתי בידו, ככה שהוא יוכל לנדנד
אותה בינינו.
"מה?"

"מחר, אני אחזיר את עשרים הדולר שהפסדתי."
הוא פרץ בצחוק מתגלגל. צחוק מהסוג שלא יצא לי לשמוע הרבה
לאורך השנה האחרונה. "ילדה טובה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן